

мжно се газеше. . . тѣй много тжгувахъ за тѣхъ и сега толкова много . . . вѣнци и китки.

Щаслива съмъ и леко е на душата ми. Тѣй ефирно е всичко и свѣтло, че замахвамъ ржце въ въздуха и се превръщамъ на леко, ефирно видение. Сега азъ имамъ тежестта на любовната пѣсенъ и обемътъ на първата цалувка, която получихъ отъ моя Борилъ. . . А той, милиятъ, почива въ незнайния си гробъ татъкъ нѣкжде при Чаталджа.

30 Септемврий.

Есенята вече настѣпва, а азъ едва днесъ се придигнахъ отъ леглото. Едва днесъ видѣхъ слънцето, че е пратено отъ Бога да влива животъ въ душитѣ на немощнитѣ и беднитѣ. Четири месеца между живота и смъртта. Ужасни часове, мжчителни дни и нощи. Зеленитѣ очи на смъртта искаха да изгорятъ и моята душа, както и неговата, както и на всички ония хиляди безименни борци за свободата и човѣшкитѣ правдини на моитѣ сестри и братя отатъкъ Пиринъ, задъ Вардара.

Ужасни часове, мжчителни дни и нощи преживѣхъ! Зеленитѣ очи на смъртта ме горяха . . . печаха ме като на скара, надъ силно разгорещени вжглища и азъ усѣщахъ изпеченитѣ си мѣса, но имаше нѣкой, който простираше ржката си и огънътъ загасваше. Смъртта недоволна се държеше предизвикателно и често отправяше заплашванията си къмъ менъ. Какво ѝ бѣхъ направила, та ме толкова мрази? Азъ бѣхъ въ ржцетѣ ѝ, защо не е ме умрѣтила?

Отъ нѣколко дни не съмъ я виждала. Тя сигурно сега има нѣкжде по бойнитѣ полета по-добра жетва и тамъ мори и трѣшка, като черна чума мория.

Добре ми е на душата. Цѣлото ми сщество е пропито съ ефирна лекота. Искане ми се да излѣза на двора, краката ми не държатъ, тѣ сж слаби и не издържатъ тѣлото ми. Легнахъ наново.

Съзнанието ми е ясно небе — безъ слънце; всички птици — мисли, сж се спотаили нѣкжде и не се вестяватъ.

Колко е добре така безъ мисълъ, безъ скръбъ и радостъ.